

РЕШЕНИЕ

№ 20634

гр. София, 26.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 10.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **12997** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 26, ал. 12 вр. ал. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на О. К. (О. К.), гражданин на Република Т., [дата на раждане] , легитимиращ се с национален паспорт серия U, № 24931530, депозирана чрез пълномощник - адв. Н. Р., САК против Отказ за предоставяне право на продължително пребиваване на чужденец в Република Б., рег. № 513з-13428 от 12.11.2025 г., издаден на основание чл. 26, ал. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, от за началник на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

В жалбата са изложени аргументи за необоснованост и незаконосъобразност на административния акт. Твърди се, че отказът е постановен при съществено нарушение на административно производствените правила, в противоречие с материалния закон. В този аспект се сочи, че не са спазени изискванията на чл. 35 от АПК. Поставен е акцент върху безспорно установеното основание, на което е заявено искането за пребиваване на територията на Република Б. и условията, при които същото ще бъде реализирано. Застъпено е становище за противоречие на издадения административен акт с принципите на истинност и съразмерност. От съда се иска да го отмени и да върне преписката на административния орган със задължителни указания по тълкуването и приложението на закона. Претендират се разноски.

Процесуалният представител на ответника, главен юрисконсулт К. В. – Г. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана в представени по делото писмени становища (л. 79 – л. 80 и л. 87). Ангажира доказателства за компетентността на органа издал административния акт (л. 82 – л. 86).

Поставя акцент на данните за периода на пребиваване на чуждия гражданин на територията на Република Б. през предходната година и резултатите от проверките на декларираните адреси в заявлението за предоставяне право на продължително пребиваване. От съда се иска да отхвърли жалбата и да присъди в полза на СДВР юрисконсултско възнаграждение. Направено е възражение за прекомерност на претендираните разноски за адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателя.

В съдебното заседание пълномощникът на жалбоподателя О. К. – адв. Н. Р. поддържа искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Ангажира гласни доказателства относно ползването на жилището, посочено като адрес, на който ще пребивава жалбоподателя в Република Б.. Представя писмени бележки (л. 82 – л. 86), в които са изложени подробни съображения за несъответствие на основанието, с което е мотивиран отказът за предоставяне право на продължително пребиваване и констатациите от проверките на адресите, на които е регистрирано търговското представителство и наетото от О. К. жилище.

Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното заседание.

Настоящият съдебен състав на Административен съд София - град, въз основа на събраните по делото доказателства и становището на страните, прие за установено от фактическа страна:

На 27.10.2025 г. с вх. № 103965 в отдел „Миграция“ при СДВР е заведено Заявление от О. К., [дата на раждане] в [населено място], Република Т., гражданин на Република Т. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република Б. (л. 43 – л. 52), на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ – като представител на регистрирано с Решение от 13.03.2025 г. в Българската търговско промишлена палата (БТПП) търговско представителство (ТП) с наименование „НОРМТИК М. ТЕСТ Г. БЕЛГЕЛЕНДИРМЕ Л. Ш.“ на регистрирано в [населено място], Република Т. чуждестранно търговско дружество със същото наименование. В заявлението жалбоподателят е посочил адрес на пребиваване в Б. – [населено място],[жк], [жилищен адрес] (л. 43).

Към заявлението са приложени изискуемите, съгласно чл. 14, ал. 1, т. 1 – т. 6 от Правилника за приложение на Закона за чужденците в Република Б. (ППЗЧРБ) заверени копия на - страница със снимка на издаден на 03.09.2025 г. национален паспорт № U 24931530 валиден до 02.08.2031 г. (л. 53); страница от паспорта с поставен визов стикер на виза за дългосрочно пребиваване в Република Б., тип „D“ № BGR[EИК] със срок на валидност 21.02.2026 г. (л. 54); страница на паспорта с бланков печат на ГКПП Капитан А. с отразена дата 26.10.2025 г. (л. 54); Сертификат № 4189, издаден от БТПП на 24.10.2025 г., на основание чл. 9, т. 6 от Устава и в съответствие с данните от Търговския регистър, за вписано с Решение от 13.03.2025 г. търговско представителство под № [ЕГН] с наименование „НОРМТИК М. ТЕСТ Г. БЕЛГЕЛЕМДИРМЕ Л. Ш.“, с адрес на представителството в Б. - [населено място], район „С.“, [улица], ет. 4, кантора 423, представител по право - турският гражданин А. К. Ч., и представители по пълномощие - Т. А. С. и жалбоподателят О. К. (л. 55 – л. 56); Свидетелство за съдимост № 0000-2025-[ЕГН], издадено на 12.09.2025 г. от К. на К., въз основа на отразени данни в Главна дирекция „Съдебен регистър и статистика“ при Министерство на вътрешните работи, заверено с апостил, с превод на български език (л. 57 – л. 60); нотариално заверена на 03.10.2025 г. Декларация от собственика на жилището, посочено като адрес, на който ще пребивава чужденецът, съгласно § 1, т. 20, б. „б“ от ЗЧРБ - [населено място],[жк], [жилищен адрес] (л. 61); Удостоверение, издадено от „Те-Д. З. Б. – клон С.“ за наличност по сметка открита на името на жалбоподателя О. К. към 27.10.2025 г. (л. 62); Полица за медицинска застраховка № Е. от 27.10.2025 г. за периода 27.10.2025 г. до 26.10.2026 г. (л. 63), Нотариален акт № 48, том VI, рег. № 5619, нот. дело 950/2004 г. за покупко – продажба на недвижим имот, удостоверяващ правото на собственост на наемодателя Н. М. С. (л.

31).

Към административната преписка е приложена Справка от 27.10.2025 г., в която са отразени регистрираните в периода 01.01.2024 г. – 27.10.2025 г. влизания на територията на Република Б. на жалбоподателя О. К. и последващите напускания на страната (л. 64). Посочено е, че за този период е преминал границата 3 пъти през ГКПП „Капитан А. шосе“ – на 29.02.2024 г., на 20.02.2025 г. и на 26.10.2025 г., след което е напуснал страната през същия ГКПП, съответно на 03.03.2024 г. и на 23.02.2025 г.

В Докладна записка рег. № 513р – 119114 от 06.11.2025 г. (л. 39) са отразени констатации на служители от отдел „Миграция“ при СДВР, на които е било възложено да извършат проверка на достоверността на декларираните данни в заявлението и приложените към него документи относно адресите на осъществяваната дейност от търговското представителство „НОРМЕТИК М. ТЕСТ Г. БЕЛГЕЛЕМДИРМЕ Л. Ш.“ – в [населено място], [улица], ет. 4, кантора 423 и наетото жилище - [населено място],[жк], [жилищен адрес].

При извършените проверки на 05.11.2025 г. и на двата адреса не са установени лица, които да потвърдят, че познават жалбоподателя О. К.. В жилището в[жк], [жилищен адрес] към момента на проверката е бил бащата на собственика, който е заявил, че не познава жалбоподателя и че в апартамента не живее никой. Този факт, че турският гражданин О. К. е непознат и не живее на адреса е потвърден и от съсед, живеещ на същия етаж. Сходна констатация е направена и при проверката на адреса, на който е регистриран офисът на търговското представителство в [населено място]. Управителят на етажната собственост е заявил на служителите на отдел „Миграция“, че знае от собственика на помещението, че е отдадено под наем на турска фирма, но лично никога не е виждала наемателите.

Със Становище от 11.11.2025 г., рег. № 513р – 120225 (л. 38), адресирано до компетентния административен орган – за началника на отдел „Миграция“ при СДВР е направено предложение да откаже да предостави на жалбоподателя О. К. право на продължително пребиваване на територията на Република Б.. Становището е мотивирано с данните от извършените проверки на двата адреса, констатацията от справките в информационните масиви на МВР, че през предходната година О. К. е пребивавал на територията на страната само 7 дни, а последното му регистрирано напускане е непосредствено след подаване на заявлението – на 28.10.2025 г. Направен е извод, че чуждият гражданин не се е установил и не живее на адреса, на който е заявил, че ще пребивава в Б. и в този смисъл, данните в заявлението са приети за неверни.

Оспореният административен акт - Заповед рег. № 513з – 13428 от 12.11.2025г. (л. 36 - л. 37) е издаден от за началник на отдел „Миграция“ при СДВР с предоставени правомощия по заместване, съгласно Заповед № 513з – 5977 от 19.05.2025 г. на директора на СДВР (л. 67), и е обоснован с основанието по чл. 10, ал. 1, т. 23 предл. второ от ЗЧРБ. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя, на 26.11.2025 г. в присъствие на преводач (л. 37 - гръб).

Показанията на разпитания свидетел – наемодателят собственик на жилището Н. М. С. (л. 90) съответстват на констатациите от проверката на служителите от Отдел „Миграция“ – СДВР - „Нямам представа дали там на адреса някой съсед знае, че отдавам под наем този апартамент. Не съм уведомявал за това домоуправител или съседи.“, „...понеже мислех, че ще се разбере впоследствие, ако някой заживее там. Не съм предполагал, че ще има нужда от допълнителни посещения и проверки, затова и не съм обявявал, че съм го отдал под наем на О. и съдружниците му.“ (л. 90). Не съществува противоречие или несъответствие и между заявеното от свидетеля и отразеното в Докладната записка на служителите от отдел „Миграция“ относно осъществения контакт с баща му, който е отрекъл в жилището да живеят хора. Свид. С. уточни, че „...баща ми не ме е разбрал. Възрастен човек е и затова е отговорил, че никой не живее в апартамента. То реално

е така. Не се живее постоянно в апартамента, а само се пребивава когато О. е в Б.. Не става въпрос за постоянно местоживееене.“ Свидетелят С. потвърди и факта, че към момента на проверката в жилището са извършвани „...малки ремонтни дейности, изнасяхме багаж от там“.

Въз основа на описаните релевантни за правния спор факти, настоящият съдебен състав прие :

Жалбата е процесуално допустима - подадена е в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, към който препраща разпоредбата на чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ (нова, ДВ, бр. 52/27.06.2025 г., предишна ал. 11), от адресат на оспорения административен акт, с правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество - жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ – оправомощен при условията на заместване началник на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (л. 82 – Удостоверение рег. № 513р – 12448 от 03.02.2026 г.), със Заповеди на директора на СДВР № 513з – 2396 от 24.03.2021 г. (л. 65 – л. 66 и л. 85 – л. 86), № 513з – 607 от 22.01.2025 г. (л. 83) и № 513з – 5977 от 19.05.2025 г. (л. 67 и л. 84). В този смисъл, в Решение № 4647 от 28.04.2026 г. по адм. д. 2213/2026 г. по описа на ВАС, е посочено, че „За компетентността на издателя на административния акт е достатъчно лицето да има съответния служебен статут и със заповедта за възлагане на функционални задължения да не са изключени изрично правомощията по издаване или отказ на разрешения за пребиваване. Общото и непосредствено ръководство на отдел не изключва изпълнението на непосредствени задължения, произтичащи от нормата на специалния закон, поради което следва да се приеме, че е налице валидно оправомощаване за постановяване на отказ.“.

Отказът да бъде предоставено право на продължително пребиваване в Република Б. на турския гражданин О. К. отговаря на изискванията за форма и съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК. Изложени са фактическите и правни съображения, с които е обосновано основанието по чл. 10, ал. 1, т. 23, предл. второ от ЗЧРБ, за да се откаже издаване на разрешение за продължително пребиваване на жалбоподателя – „...не се е установил на заявения адрес на пребиваване, което е показателно, че адреса е посочен единствено с цел получаване право на продължително пребиваване“, „...чуждият гражданин не живее на адреса, което е показателно, че предоставените данни за получаване право на пребиваване в Република Б. са неверни“ (л. 37). Не са допуснати нарушения на административно производствените правила, които предпоставят отмяната на оспорения административен акт, на основание чл. 146, т. 3 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 24, ал. 1 от ЗЧРБ разрешение за продължително пребиваване в Република Б. могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са представители на чуждестранно търговско дружество. В административната преписка са приложени доказателства за наличието на кумулативните предпоставки по чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ по отношение на жалбоподателя О. К. – гражданин е на Република Т., т. е. отговаря на изискването на чл. 2, ал. 1 от ЗЧРБ, има издадена виза по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ за дългосрочно пребиваване в Република Б., виза вид „D“ (л. 54), вписан е като търговски представител на регистрирано в БТПП с Решение от 13.03.2025 г. под № [ЕГН] Търговско представителство с наименование НОРМЕТИК М. ТЕСТ Г. БЕЛГЕЛЕНДИРМЕ Л. Ш. (л. 55 – л. 56 – Сертификат № 4189 от 24.10.2025 г.). Наред с тези изисквания, за желаещите да получат разрешение за продължително пребиваване чужденци законодателят е предвидил (чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ), че следва да имат осигурено жилище, задължителни здравни осигуровки и осигуряване, достатъчно средства за издръжка за срока на пребиваване, без да прибегват до системата за социално подпомагане в размер не по - малък от минималната месечна заплата, минималната месечна стипендия или минималната пенсия, съгласно вътрешното законодателство.

За удостоверяване на тези обстоятелства към Заявлението, жалбоподателят О. К. е представил

Декларация с нотариална заверка на подпис и дата от 03.10.2025 г., с която свид. Н. М. С. е декларирал, че е съгласен собственото му жилище в [населено място],[жк], [жилищен адрес] да бъде ползвано от турските граждани Т. Ю. С., О. К. и А. К. Ч. за срок до 31.10.2026 г. (л. 61), заверено копие на нотариален акт № 48, том VI, нот. дело 950/2004 г. (л. 40 - 42), свидетелство за съдимост, заверено с апостил (л. 57 – л. 60), наличност по банкова сметка, на която е титуляр към датата на подаване на заявлението – 27.10.2025 г. (л. 62), полица за медицинска застраховка (л. 63). Въз основа на информацията в посочените приложения към заявлението документи, служители на отдел „Миграция“ – СДВР са извършили проверки на заявените адреси на търговското представителство в Б. и на наетото жилище.

Неоснователни според настоящия съдебен състав са възраженията в жалбата доразвити и в писмените бележки на пълномощника на чуждия гражданин за допуснато нарушение на задълженията по чл. 35 от АПК - неточно установени и неотговарящи на обективната действителност факти, въз основа които е приложен неправилно материалният закон.

Ангажираните в съдебното производство писмени и гласни доказателства не установиха нови, различни от констатираните при проверките на служителите от отдел „Миграция“ – СДВР данни относно декларираните в заявлението на жалбоподателя О. К.. Приложените към жалбата заверени копия на Договор за наем от 06.12.2024 г. (л. 11 – л. 19), в който в т. 1.3. е отразено, че наетият имот - апартамент в [населено място],[жк], [жилищен адрес] ще се ползва от наемателя Т. А. С. и лицата О. К. и А. К. Ч., а в т. 2.4. е договорен 12 месечен срок, считано от датата на предаване на ползването – 01.01.2025 г. (л. 12), Декларацията от собственика на апартамента – свид. Н. С. с нотариална заверка на подпис и дата от 06.12.2024 г. (л. 10), завереното копие на Договор за наем от 25.02.2025 г. (л. 20 – л. 23) с предмет – предоставено възмездно право на ползване на самостоятелен обект в сграда в [населено място], [улица], „Търговски дом“, ет. 4 – кантора № 423 с предназначение за офис на наемателя - НОРМЕТИК М. ТЕСТ Г. БЕЛГЕЛЕНДИРМЕ Л. Ш., регистрирано в Република Т., представлявано от А. К. Ч., за срок от 1 година до 28.02.2026 г. (л. 21), както и приложеното писмо от управителя на „ТЮФ Рейнланд България“ ЕООД (л. 32) относно осъществен съвместен проект с регистрираното в Т. с представителство в Република Б. дружество НОРМЕТИК М. ТЕСТ Г. БЕЛГЕЛЕНДИРМЕ Л. Ш., включително и показанията на свид. Н. С. не противоречат на констатираното от проверките - към момента на извършването им – 05.11.2025 г. жалбоподателят О. К. не се е намирал на територията на Република Б. – напуснал е страната през ГКПП Капитан А. шосе на 28.10.2025 г. (л. 39 – Докладна записка рег. № 513р – 119114 от 06.11.2025 г.); до момента на издаване на оспорения Отказ няма данни да е преминал отново границата на РБългария; не е познат на съседите, ползващи жилища в сградата, в която се намира наетият апартамент; не е познат и на бащата на свид. Н. С. – наемодател на жилището, не е познат и на управителя на етажната собственост на адреса, на който е вписано търговското представителство в БТПП.

Макар представените от жалбоподателя доказателства формално да отговарят на нормативните изисквания на чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ и чл. 19, ал. 1 вр. чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ относно осигуряването на жилище, в което да пребивава в съответствие с изискванията на закона, административният орган е мотивирал отказа да предостави право на продължително пребиваване с хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23, предл. второ от ЗЧРБ.

От представените към заявлението документи е видно, че О. К. има издадена на 03.09.2025 г. виза за дългосрочно пребиваване в Република Б., виза вид „D“, която му позволява многократно влизане и престой на територията на страната в рамките на шестмесечния ѝ срок на валидност (арг. чл. 15, ал. 1 и ал. 3 от ЗЧРБ). Тезата, че към момента на подаване на заявлението за продължително пребиваване и извършването на проверката от служители на Отдел «Миграция»,

в наетото жилище са осъществявани ремонтни дейности с оглед бъдещото му ползване по предназначение от жалбоподателя, не намира основание в представените доказателства. Към 27.10.2025 г. (датата на завеждане на заявлението) е изминал значителен период от срока, за който е сключен договора за наем – 10 от общо 12-те месеца, считано от началото на 2025 г. По делото не са представени документи, удостоверяващи продължаването на този срок и през 2026 г., така както е уговорено в т. 2.5. до т. 2.5.3 в приложения към жалбата Договор за наем (л. 13). В показанията си свид. Н. С. не твърди да са изготвени допълнително писмено споразумение и писмено уведомление за продължаване срока на договора. В този смисъл не може да се ползва и твърдението му «...Разбрахме се, че когато имат нужда ще го ползват» предвид изявлението «...в началото на годината ми плати авансово, тъй като договора беше за една година.».

В жалбата не се твърди, а и не са представени доказателства за продължаване на срока на договора за наем и на помещението, което е регистрирано в БТПП като адрес, на който ще осъществява дейност търговското представителство. Същият, както и договорът за наем на жилището, е сключен в началото на 2025 г. – на 25.02.2025 г. и е със срок една година – до 28.02.2026 г. (л. 21 – т. 3.1. – 3.3).

Единственият документ, в който се съдържа информация за осъществявана дейност от регистрираното в БТПП с решение от 25.03.2025 г. търговско представителство на турската инженерингова компания със седалище в [населено място], е издаденият от свид. Н. С. в качеството му на представляващ „ТЮФ Рейнланд България“ ЕООД (л. 32). С него е декларирано намерение за бъдещи съвместни търговски отношения по повод вече приключил проект.

В този контекст, съответно на изискванията на закона е становището на административния орган, че декларираните данни за жилището, което ще се ползва от жалбоподателя и офиса, в който се извършва дейност от търговското представителство, макар формално да отговарят на изискванията на закона са неверни и дават основание за отказ да се предостави право на продължително пребиваване, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 23, предл. второ от ЗЧРБ, с оглед констатациите от проверките на служителите на отдел «Миграция» при СДВР и данните от информационните масиви на МВР за периодите на пребиваване в страната на О. К.. Целта на пребиваващ в Република Б. търговски представител е да спомага за осъществяване на дейността на чуждестранното дружество, което представлява. От представения документ от свид. С. безспорно тази цел е постигната, въпреки че жалбоподателят не е имал право да пребивава продължително в страната и престоят му е бил твърде кратък – общо 7 дни.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав счита, че оспорената заповед отговаря на целта на закона и не засяга в по-голяма степен правата и интересите на жалбоподателя. Правото на пребиваване и осъществяване на търговска дейност на територията на държавите членки не изключва намесата на държавните власти в случаите, предвидени в закона, необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите (чл. 8, пар. 2 КПЧОС). Конкретиката на настоящия казус сочи на приложена нормативно уредена намеса в интерес на сигурността и икономическото благосъстояние, която е съответна на изискванията на чл. 6 от АПК. В този смисъл са и постановени от Върховния административен съд решения по сходни казуси – Решение № 1152 от 03.02.2026 г. по адм. д. 10418/2025 г., IV о., Решение № 3017 от 17.03.2026 г. по адм. д. 223/2026 г., IV о., Решение № 4647 от 28.04.2026 г. по адм. д. 2213/2026 г., IV о., Решение № 4615 от 28.04.2026 г. по адм. д. 3118/2026 г., IV о.

Предвид изложеното жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена - оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в установената от закона форма, при

спазване на административно производствените правила, в съответствие с материалния закон. При този изход на спора и своевременно заявеното искане, ответникът има право на разноски за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, което следва да се определи в минималния предвиден в разпоредбата на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ вр. чл. 37 от Закона за правната помощ размер от **102 (сто и две) евро**, който е съответен на фактическата и правна сложност на делото.

Мотивиран от изложеното, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. К. (О. К.), гражданин на Република Т., [дата на раждане] , легитимиращ се с национален паспорт серия У, № 24931530, депозирана чрез пълномощник - адв. Н. Р., САК против Отказ за предоставяне право на продължително пребиваване на чужденец в Република Б., рег. № 513з-13428 от 12.11.2025 г., издаден на основание чл. 26, ал. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, от за началник на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

ОСЪЖДА О. К. (О. К.), гражданин на Република Т., [дата на раждане] , легитимиращ се с национален паспорт серия У, № 24931530 да заплати в полза на Столична дирекция на вътрешните работи **сумата от 102 (сто и две) евро** – разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ :